

„Ty bláho!“ pozdravil jsem na dálku Petra a překvapeně jsem si prohlížel žlutou šesticípou hvězdu na jeho sáčku. Uplynulo už víc než rok, co s námi nemohl chodit do školy. Během celé doby jsme se vídali míň a míň. A to jsme se všichni poctivě snažili. Problém byl nejen v tom, že nařízením bylo pod trestem zakázáno Židům pomáhat nebo se s nimi přátelit, a tak nebylo nejlepší ukazovat se na veřejnosti společně. Ale i proto, že Petr měl vyučování střídavě dopoledne a odpoledne a navíc někdo z nás musel pomáhat doma.

„Správněj šerif, co?“ odpověděl Petr. Z tónu hlasu nebylo poznat, jak moc s humorem to bere. „To víš, dneska je už každému jasný, kdo je árijec a kdo Žid,“ usmál se a pak doplnil: „Cestou jsem jich napočítal devatenáct.“

„To jako musíš nosit furt?“ „Nééé! protáhl zase mírně ironicky.“ „Doma si ji můžu sundat.“ „Tak kam vyrazíme?“ zeptal se Petr. „Mohli bysme zajít do stromovky. Pamatuješ na ty vyvrácené stromy? Napadlo mě udělat zápasy na kládě!“

„Dobrej nápad,“ odpověděl Petr, ale znělo to smutně. „Jenže já bohužel s tímhle do Stromovky nesmím.....“ A podíval se na svou hvězdu. „Vlastně do žádnýho parku.“ „No jo, dyť to vlastně vím,“ snažil jsem se odpovědět co nejsamozřejměji. „Pěkná kravina....tak půjdeme k Vltavě.“ „Tam sice můžeme, ale ne všude. Ale jo.....co kdybychom zašli do Tróje?“ Oči se mu rozzářily. „Je tam uvázána spousta vorů a dá se na nich skvěle blbnout.“

„Paráda!“ souhlasil jsem radostně. „Tak jdeme, ne?“ Vyrázil jsem rychlým krokem ke křižovatce, ale už po pár krocích jsem si uvědomil, že Petr zůstal stát na místě. „Co je?“ otočil jsem se na něj. „No.....“ začal kamarád rozpačitě. „Měli bysme cestou dělat, jako že se neznáme.“

„Co blbneš? Jak neznáme?“ nechápal jsem.

„No, víš přece, že pomáhat Židům a projevovat jim přízeň se trestá,“ zacitoval a pokusil se při tom o úsměv. Moc mu to ale nešlo. „Na to kašli!“ mávl jsem rukou. „Vždyť jsme se v klidu scházeli dřív, ne?“

„No jo, ale to jsem ještě nemusel nosit tuhle tu nádhru.“ A ukázal znovu na svou hvězdu s nápisem *JUDE*. „Teď každý hned vidí, že k sobě nepatříme.“

Chvilí jsem mlčel a přemýšlel. Na jedné straně jsem měl sto chutí říct mu, že je mi to ukradený, ale zároveň jsem cítil, že i Petr má o mě strach. Vzpomněl jsem si na tátu kdesi daleko ve věznici – z Terezína ho už skoro před rokem převezli do Mnichova, kde stále čekal na soud proti Říši, před očima jsem měl utrápenou mámu, která se pořád snažila najít nějakou pomoc a přitom nám všem dodávat klid a odvahu. Třeba mě Němci opravdu sledují.....

Beze slova vysvětlení jsem přikývl a vyrazil. Šli jsme v závěsu a já se víc a víc divil, kolika místům se Petr musel vyhnout, aby neporušil nějaký zákaz – roh parku, hlavní ulice, dětské hřiště, průchod podél kina. A když konečně přijela tramvaj a já jsem automaticky nastoupil, zůstal stát na ostrůvku.

Až když se vůz rozjel, uvědomil jsem si, že nenastoupil. Tak tak jsem stačil z jedoucí električky vystoupit.

„Co je zase?“ zašeptal jsem mu do ucha, když jsem stál vedle něj a vrátil se do hry.

„Nemůžu,“ sykl. „Měla jen jeden vůz,“ díval se toporně před sebe. Chytl jsem ho pod paží.

„Kašlem na to! Pojd' pěšky.“ Pár lidí se otočilo, ale nikdo nic neřekl. Mně to bylo stejně fuk. Chvíli jsme šli a pak chvíli běželi.

„Smíme jezdit jen ve druhém vagoně,“ vysvětloval mi Petr udýchaně, když jsme se konečně zastavili na okraji mostu mostu přes Vltavu. „Takže když má tramvaj jenom jeden vůz...“

„Tak tam prostě nesmíte?“ odpověděl jsem za něj a Petr sevřel rty a přikývl.

„Ten idiot s knírkem je opravdu blázen!“ zakřičel jsem vztekle, až jsem se toho sám polekal. Ale byli jsme sami.

Začali jsme si hrát na vorech.

„Prásk!“

„Pozor!“ zavolal Petr a strhl mě na stranu. Těsně vedle nás dopadl kámen jako pěst, odrazil se od klády a žbluňknul do Vltavy. Ani ne třicet metrů od nás se po břehu blížili tři výrostci.

„Táhněte, Židi!“ slyšel jsem volání nejvyššího z nich. Slova doprovodil další sprškou kamení. „Krysy se budou koupat!“ sekundoval mu druhý a já si všiml, že v ruce drží klacek a výhružně s ním potřásá.

„Padejte vodsud!“ zakřičel ostře nejstarší.

„A to jako proč?“ odpověděl jsem stejným tónem, i když jsem cítil, jak mi strachem těžknou nohy.

„Tady nemaj Židi co pohledávat!“ zakřičel druhý a pak, jako by si výrok chtěl nechat schválit, se obrátil na vůdce party.

„Seš asi slepej, ne?“ odpálkoval jsem ho, ale pak mi došlo, že myslí Petra.

„Židák nebo jeho kamarádíček, všechno je to jedna verbež! Koukejte odsud vypadnout!“